Ano, přípravy na 44. ročník Porty z hlediska výběru účinkujících proběhly již i v Praze. Po předkolech, kde bylo k 50 soutěžících, máme za sebou již i pražské finále, ve kterém bylo 14 účinkujících. Už podruhé se konalo ve Spolkovém domě (bývalé kino Stodůlky), který nyní nahrazuje Mlejn, jako vždy za pečlivé přípravy Marušky Navrátilové a jako skoro vždy za zvukové podpory Páji Jindráka. Měl jsem pocit, jako by jeho aparatura nebyla tentokrát úplně ve své kůži, ale všichni, včetně něj, mi to vyvraceli. Moderoval kolega z Country Radia Pepa Chmel.

Večer otevírali tradiční vítězové diváckého hlasování předkol **Bez not** a opět udělali čest svému jménu. Dalším vystupujícím byl sólista
Pokáč
. Hraje a zpívá asi jako Xindl v pěti letech, s tématy jako Xindl v deseti letech, ale je mu dvacet. Snad tedy ve čtyřiceti…
9. patro
je jedna z formací lidí kolem Panelfotrů, zřejmě jim mnoho energie už nezůstává – pocitově jsou písně zajímavé, časem převáží jejich rozvleklost. Píseň
V cele
j

e zajímavým nápadem, refrén mi ale silně připomínal jednu z písní skupiny Lojzo. **Vojta Roupa a Ondra Vyskočil**
už už byli podle mě na postup, ale jiní byli nakonec lepší. Rozhodně patří do kategorie dvojic, které neurazí.
Mangabej
předvedl technicky dobrý, příjemně tvrdší zvuk, ale opět pro ně tentokrát platilo – jiní byli ještě lepší. Nicméně ani oni neurazili.
To není jen tak
zněli jako Nerez, podobné měli i texty a výbornou zpěvačku – jen by si měla hlídat gymnastické cviky rukou. Dlouho byli mým favoritem.
David „Alfík“ Dewetter
rozhodně umí na kytaru, v textech mu ale zůstávají klišé a fráze a lepší by bylo nemluvit mezi písněmi. Po Alfíkovi přišla první bomba –
Esence

. Svěží pop-rock s dobrými a výraznými houslemi a vlastními melodiemi – žádný pseudofolklór, navíc s výraznými a odvážnými texty. Pokud syntéza folku s něčím, tak s tímhle, pokud cesta k větší důraznosti folku, který by měl oslovit více posluchačů, tak tudy. Esence také jednoznačně zaujala všechny členy poroty a postupuje.

Panelákoví fotři

předvedli obvyklou šou, nevím, při čem jsem se smál víc, jestli při

Vodě na radost

, nebo při

Hodně smyčců

. Na soutěž to není, ale na kabaret někde v předsálí Porty rozhodně.

Jára Novák

potřebuje hrát, hrát a hrát – zatím (snad mi ten výraz promine, ale pomůže mu na sobě pracovat) ve výškách prostě mečí, i díky nosovkám.

Pětník

má výhodu, že nemůže nic zkazit ve hře na nástroje – vystupuje a capella. Znovu se vrátil na soutěžní pódium, přišel, zazpíval a zvítězil. U poroty byl opět jednoznačně postupující. Tradičně bezvadně se prolínající vokály, zajímavé zvukotvorné slabiky, jejich vytváření a vyhledávání je asi koníčkem Honzy Hučína.

Duo M+V

by mohlo mít protekci, protože M je

Marek Zavřel

, pomocník zvukaře. Ale protekci vůbec nepotřebovalo, Marek Zavřel cítí blues stejně jako cítil rokenrol a jako cítil folk a jako cítil spirituály a kdo ví, co všechno za žánry dělal. Osobně mě blues trochu nudí, ale v tomto případě to neplatilo. A porota si to myslela také – další postup.

Twisted Timber

byli bíločerně oblečení a anglicky zpívající bluegrassoví muzikanti. Byli tohoto stylu jediní a svěží, ale bohužel, takovýchto kapel je tisíc. Je třeba najít něco, co bude odlišovat, pak to bude super. No, a nakonec

Ogari

– na Zahradě se mi líbili, tady byli příliš tvrdí – zejména ve srovnání s Esencí přestřelili. V rockové dvoraně slávy by ale stoprocentně uspěli, doporučím je kolegům z Beatu.

Divákům se líbila Esence a skupina To není jen tak, autorskou cenu získal Pětník a Esence. Na závěr poznámka skoro tradiční – i když porota ve složení autor článku, Milan Krbec (Zelenáči), Marcela Voborská (Pacifik), Jana Říšová (zpěvačka) a Ivan Doležal (publicista) byla opět jiná, než v předchozích letech, opět platilo, že se na ¾ interpretů v názoru shodla. Tedy žádný boj, žádné spory – to je protiargument pro ty, kteří píší o „jinakosti“ autora článku v nahlížení na folk.